

ÎPS Iosif al Europei Occidentale și Meridionale:

Doamne, mă las în mâinile Tale!

Cum putem în lumea de astăzi să ne mărturisim credința, să o transmitem ca pe o stare de lumină, de har, de înviere, ca pe o stare de iubire pe care am primit-o în apa botezului? De câte ori nu dăm greș în încercarea de a transmite mai departe credința, și de câte ori nu dăm dovadă de slăbiciune, noi, creștinii! De îndată ce vedem că fratele nostru a căzut sau s-a rănit, ne dăm bătuți, ni se pare că toate strădaniile noastre sunt deșarte, că nimic nu are rost. Dar întotdeauna nădejdea în Dumnezeu face să învie morții; ne vindecă rănilor și mai ales, în adâncul sufletului nostru, încrederea, curajul și nădejdea în Domnul fac din noi făpturi ale Învierii.

Nu trebuie să ne descurajăm. Ca purtători de Hristos, ca frați ai lui Hristos Dumnezeu-Omul avem nevoie astăzi de acest curaj, de această stare de spirit. Domnul spune: „Nimeni, aprinzând făclia, n-o ascunde sub un vas, sau n-o pune sub pat, ci o așază în sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina” (Luca 8, 16). Însă noi nu avem curajul vieții în Hristos, al luminii, al harului pe care l-am primit; nu îndrăznim să le dăruim, să le arătăm, să le facem văzute de ceilalți, ci mereu le ascundem: nu trebuie ca soțul nostru, sau colegii, să știe că suntem credincioși, copiii nu îndrăznesc să spună la școală că sunt credincioși, de teamă ca ceilalți să nu râdă de ei. Tot așa în diferitele situații în societate, în loc să luminăm pe ceilalți, noi îi afundăm în întuneric, pentru că ascundem lumina pe care am primit-o. Ne este rușine de ceea ce suntem. Pentru că nu avem curajul mărturisirii, lumea de astăzi nu sporește duhovnicește. Și adesea astăzi, mai ales în societățile occidentale, ne e teamă că numărul creștinilor va scădea în așa fel încât vor deveni invizibili. Domnul ne spune: Dacă aveți lumina, nu o ascundeți, ci arătați-o, dați-o la iveală, nu vă fie rușine de această lumină. Să ne întrebăm dacă o avem cu adevărat, sau numai zicem că o avem.

Domnul ne întreabă: Poți să-ți dai astăzi viața pentru Mine? Poți să te lepezi de tine? Zice Domnul: „cel ce vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie!” (Marcu 8, 35). A se lepăda de sine înseamnă să ne lepădăm în fiecare zi, în fiecare clipă, de voia noastră proprie, să murim nouă înșine și să facem să lucreze în noi voia lui Dumnezeu, care adesea se arată prin fratele meu, prin cel care este alături de mine, care are nevoie de mine, pentru ca lumina lui Hristos să fie întru noi.

Fiecare dintre noi este un dar al lui Dumnezeu, și pentru fiecare în parte Hristos Se jertfește. Acest lucru este extraordinar, dar niciodată nu ne privim pe noi-înșine zicând: ce dar al lui Dumnezeu sunt eu! Putem, firește, să fim foarte critici cu noi înșine, și nemulțumiti până la disperare, dar putem și să spunem ce mult iubim darul pe care Dumnezeu ni l-a făcut, adică viața noastră și pe noi înșine. Poate trebuie să ne privim din când în când și să ne întrebăm: oare este în mine semnul acestei iubiri pentru mine însumi, și care-ar fi el? Oare mă iubesc pentru că sunt chipul lui Dumnezeu? Vreau oare să cresc în asemănarea cu Dumnezeu? Și când avem un copil, bucuria este nemăsurată, necrezut de mare. Nu putem pune în cuvinte bucuria unui părinte duhovnicesc care își vede fiul înaintând în viața sa duhovnicească, ieșind dintr-o luptă înfricoșată cu sine însuși, și ieșind biruitor; această bucurie este de nedescris. Și ce dar, pentru un părinte după trup, de a avea un fiu și încă a-l însoți pe parcursul vieții, și a vedea că a ieșit biruitor nu numai în lupta acestei vieți, ci și din lupta sa lăuntrică, biruind duhovnicește, și că s-a împlinit! Ce bucurie amestecată cu lacrimi! Căci așa este cu fiii, atât cei duhovnicești, cât și cei după trup. Fiii sunt dați familiilor lor pentru a fi crescuți în iubire și în slava lui Dumnezeu, căci nu spunem destul de des acest lucru, dar într-o familie, copilul trebuie să simtă și slava lui Dumnezeu.

Ce este slava lui Dumnezeu? Slava lui Dumnezeu este iubirea care strălucește pe chipurile noastre, în bucurie. O bucurie de nespus, o fericire care nu se poate exprima, dar pe care o trăim. Este slava lui Dumnezeu în om. Este slava Învierii, această sămânță pe care o purtăm întru noi de la botez, și care uneori cu timpul se pierde. Și pentru ce se pierde? Putem face ceva să nu se întâmple așa? Uneori suntem mai înflăcărați în credința noastră, iar alteori mai puțin, uneori suntem mai atenți la ceea ce se petrece în lume, la felul în care am reușit, în care ne-am așezat în lumea aceasta, care este atât de trecătoare! Totul trece dintr-odată... Totul se duce și ce va rămâne în urma noastră?

În Hristos înțelegem lumea de la Moarte și Înviere, adică de la sfârșit la început, înțelegem sensul Nașterii prin Moartea și învierea lui Hristos. Prin Întruparea și Învierea Sa Hristos a răsturnat toate, și a preschimbat timpul. De acum timpul este un timp al Învierii, iar nu al morții, pentru că timpul care trece nu trece spre moarte, ci trece apropiindu-ne de Hristos, adică de viață. Astfel, nu înțelegem viața după naștere, ci după moarte, căci plecăm de la sfârșit pentru a vedea despre ce este vorba la început, pentru a înțelege sensul vieții pe pământ. Iar acest înțeles nu este moartea, ci viața. Pentru ce oare Domnul ne-ar fi zidit pentru moarte? Oare în aceasta S-ar bucura El? Niciodată! Ci pentru viață ne-a zidit. Deci suntem făpturi ale vieții. Nu avem nevoie de mare lucru pentru a trăi, ci de foarte puține. Un copil, când este dat de Dumnezeu, ce are el? Ce bunuri posedă? Nimic. Se lasă în mâinile părinților săi, cu totul, cu o încredere fără seamăn. Iată ce putem simți lăsându-ne în mâinile lui Dumnezeu.

Făcându-ne făpturi de lumină de la botezul nostru, putem de acum să ne lăsăm în mâinile lui Dumnezeu și să spunem această rugăciune: „Doamne, mă las în voia Ta, mă las în mâinile Tale, fă și din mine, azi și în toată vremea, o făptură a luminii, și ajută-mă să nu ascund niciodată această lumină pe care Tu mi-o dăruiești, să nu o acopăr niciodată, ci să o arăt și celorlalți. Dar nu după cum eu vreau și gândesc, ci după cum Tu vrei, și cum gândești pentru mine”.

Sursa: Apostolia – Revistă de spiritualitate ortodoxă și informare